

“Σώπασε Ελλάδα μου μην κλαις” το χρήμα αγοράζει και τις ψυχές, αυτών που τις πουλάνε...

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 08 Οκτωβρίου 2013 13:27 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

γράφει η Έλλη Αυξεντίου

Τελικά σ' όποιο δρόμο και να περπατήσεις, ανταμώνεις πληγές... Ανεβαίνοντας την οδό Μαρασλή, στο Κολωνάκι, συναντάς έναν άστεγο κύριο, που έχει διακοσμήσει το παγκάκι του, με απομεινάρια, από τη ζωή του, από την Ελλάδα, την άλλη, την προηγούμενη... «**Η μνήμη όπου και να την αγγίζεις πονεί**»...

Είναι ένας υπέροχος γεράκος, χαμογελαστός. Το πρωί σκουπίζει, συμμαζεύει, ευθυγραμμίζει τα πάντα, ποτίζει τα δέντρα, φροντίζει τ' αδέσποτα, χαϊρετάει τον κάθε περαστικό που περνάει από το «σπιτικό του», διηγείται ιστορίες, δίνει αγάπη και ζωή στα πάντα...

Πολλές φορές αναρωτήθηκα ποια μπορεί να είναι η ιστορία του... Σπάνια συναντάς ανθρώπους με τόση αξιοπρέπεια... Αυτός ο **αληθινός κύριος**, δε ζητάει, αλλά δίνει, αυτοί είναι οι κύριοι, όχι οι αυτοί που ζουν σε σπίτια και φοράνε κοστούμια... Στην αρχή σκέφτηκα, να τον πλησιάσω και να του μιλήσω... Διψούσα να μάθω... Μετά αποφάσισα πως θα ήταν καλύτερα να μείνω μακριά... Υπέθεσα ότι ο άνθρωπος, αυτός, στο μυαλό του, έχει πλάσει μια άλλη εικόνα, για να αντέξει τη σκληρή πραγματικότητα και τις δυσμενείς συνθήκες... Εν μέρει αυτός ο άνθρωπος ζει στο σπίτι του, μπορεί κάποιοι να τον πέταξαν έξω, μα στην ουσία δεν τα κατάφεραν... Δεν έχει στερηθεί τις μικρές καθημερινές συνήθειες, τις απολαύσεις του, όπως για παράδειγμα, ένας καφές, το κελάδημα ενός πουλιού...

«**Με τις ζόβεργες, μπορεί να πιάνεις πουλιά, δεν πιάνεις όμως το κελαηδητό τους... Χρειάζεται η άλλη βέργα, της μαγείας...**» Και ο κύριος αυτός τη διαθέτει... κανείς δεν κατάφερε να του την «κλέψει»... Αντιστέκεται σ' αυτό το σάπιο και καταραμένο σύστημα που γονάτισε και κατέστρεψε σχεδόν ένα ολόκληρο λαό... Ο γεράκος αυτός ακόμα, φέρει αντίσταση, με όπλο την αξιοπρέπεια και την αγάπη του, καθώς το σκινητικό αλλάζει και «μυρίζει» χειμώνα....

Τα μάτια βουρκώνουν, μα ο κύριος αυτός, **δε χρειάζεται τον οίκτο μας**... Στέγη χρειάζεται, φροντίδα και αγάπη... Κι αυτός και πολλοί άλλοι... Νιώθω πως δεν έχω άλλη δύναμη να περπατήσω... Είναι στιγμές που πραγματικά, αναρωτιέμαι, αν όλα αυτά που βλέπω, ακούω, διαβάζω, είναι ένας κακός εφιάλτης και σε λίγο θα ξυπνήσω... Δεν είναι δυνατό να τα ζούμε όλα αυτά... Θα συμβαίνουν σε ένα παράλληλο σύμπαν, όχι εδώ... Δεν είναι δυνατόν η Ελλάδα, η δική μας Ελλάδα να έχει γίνει άλλη... Να διώχνει μακριά τα ίδια της τα παιδιά... Πως γίνεται η ίδια η μάνα να αφήνει νηστικά τα παιδιά της τα ίδια; «Ότι το μυαλό και η καρδιά για το ανθρώπινο σώμα, είναι η Ελλάς για την ανθρωπότητα», έτσι έγραψαν κάποτε... Όλοι σε ζήλευαν, μάνα... Γι αυτό και σε λάβωσαν! Μόνο που με τους βαρβάρους συναίνεσαν και μερικά απ' τα «παιδιά σου»... **Σώπα, μην κλαις, δε φταις εσύ... Το χρήμα αγοράζει και τις ψυχές, αυτών που τις πουλάνε...** Εσύ θα «ξαναπερπατήσεις», εμείς κάποτε θα πλυθούμε και θα τινάξουμε τις στάχτες από πάνω μας, αυτοί όμως τη ψυχή τους πως θα την ξεπλύνουν; Μπορούν να την αγοράσουν, πίσω; Δεν μπορούν....

Ξανακοίταξα το γεράκο, το χαμόγελο του σα να μου δώσει μια δύναμη αλλιώτικη... Στο νου μου 'ρθανε τα λόγια του Καζαντζάκη, από τις «Αδερφοράδες»... «Όλο δόξα και πείνα είσαι, κακομοίρα Ελλάδα. Από την φτέρνα ως την κορφή όλο ψυχή. Δεν πρέπει να χαθείς, όχι δε θα σε αφήσουμε εμείς να χαθείς, μάνα»...

mignatiou

